

Nr 1223

Av herr **Sjöholm m.fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 118, med förslag till lag om förbud mot professionell boxning m.m.

(Lika lydande med motion nr 1063 i Första kammaren)

Regeringsförslaget om förbud mot professionell boxning är i och för sig att hälsa med den största tillfredsställelse. Det är högt på tiden att denna form av legaliserad misshandel berövas sin legalitet.

Trots sina obestridliga förtjänster är propositionen dock både ofullgången och till sina praktiska verkningar inkonsekvent. De huvudsakliga skälen för ett inskridande mot boxningen är enligt departementschefens uppfattning — som vi helt delar — dess allvarliga, ofrånkomliga och ytterst väl dokumenterade hälsorisker samt dess allmänt förråande inverkan. Först i tredje hand anföres som ett skäl för åtgärder de osnygga ekonomiska intressen som är involverade i den professionella boxningen. Det klargöres i propositionen att de två förstnämnda motiven är hänförliga såväl till den professionella boxningen som till amatörboxningen.

Propositionen upptager inte något omedelbart förbud mot amatörboxning, men förutsättningen för dess framtida tillåtlighet vilar på att vissa närmare angivna säkerhetsföreskrifter, uppdragna av den nordiska medicinska expertkommittén, strikt iakttages. Det kan utan vidare konstateras att ett sådant strikt iakttagande i praktiken betyder att också amatörboxningen förbjudes. Svagheten i metodiken härvidlag är givetvis svårigheten eller omöjligheten att på betryggande sätt övervaka att säkerhetsföreskrifterna efterlevs, och Svenska boxningsförbundet har f. ö. på åtskilliga punkter förklarat sig icke vara berett att följa dem. Och hur skall det exempelvis vara möjligt att konstatera om träning i boxning avser den professionella formen eller amatörutövning? Träning i professionell boxning skall enligt lagförslaget kriminaliseras under det att träning i amatörboxning sålunda lämnas fri. Det är naturligtvis helt ogörligt att i tränings-sammanhang särskilja den ena från den andra.

Professionell boxning och amatörboxning är i grunden identiska. Reglerna är i allt väsentligt desamma. Skillnaden inskränkes till att professionella boxare uppträder med naken överkropp, har tunnare handskar och boxas i fler ronder. Syftet är exakt överensstämmande: att träffa motståndaren med slag, ju fler slag desto bättre, och slagens större hårdhetsgrad favoriseras genom möjligheten, den ärorika möjligheten att vinna på

knock-out, d.v.s. metoden att försätta motståndaren i medvetslöst tillstånd genom framkallandet av hjärnskakning.

När departementschefen anför att den professionella boxningen torde vara något hälsovådligare genom att matcherna i denna omfattar fler ronder och risken att träffas därför är större för den enskilde boxaren synes detta icke vara riktigt. En genomsnittlig svensk amatörboxare utkämpar helt visst fler ronder sammantaget under en säsong än en professionell utövare gör. Och det är medicinskt klarlagt att intervallerna mellan matcherna inte har någon direkt avgörande betydelse ur risksynpunkt eftersom det är typiskt för hjärnskadorna genom boxning att den ena bygger på den andra, skadeeffekterna summeras. Det torde med viss rätt i stället kunna påvisas att amatörboxningen är väl så hälsovådlig som den professionella arten och sålunda i första hand borde förbjudas — ett ytterligare och grundläggande skäl härför är givetvis att amatörboxningen är inkörspor-ten till boxningen som sådan och att det effektivaste sättet att stoppa den professionella boxningen är att eliminera rekryteringsbasen. Amatörboxarna är yngre och mera oerfarna och garderar sig sämre mot slag. Ur boxningsvännernas och boxningsförsvarens egen synvinkel är amatörboxningen vida farligare än proffsboxningen. Boxningsvännerna vill som bekant göra gällande att boxning till sin natur är en försvarssport, och den bästa boxaren är därför den som bäst förmår försvara sig mot slag. Nu är det obestridligt så att det är de bästa amatörerna som blir professionella boxare. Logiken säger oss då att eftersom en god boxare utsätter sig för mindre risk att träffas och bli skadad och de goda boxarna är proffsboxare proffsboxningen måste vara mindre hälsovådlig än amatörboxningen som får behålla de mindre garderingsskickliga utövarna, öppna för slag med åtföljande bestående skador. Detta är otvivelaktigt den logiska konsekvensen av boxningsvännernas uppfattning. Eftersom departementschefen i annat sammanhang visat sig märkligt lyhörd för synpunkter från boxningsförespråkarhåll bör den nu behandlade aspekten hållas fram. I själva verket är dock talet om boxningen som en försvarssport grovt vilseledande: reglerna utsäger att den boxare som får in flest poänggivande slag vinner, vartill kommer möjligheten att vinna genom att slå motståndaren medvetlös.

Departementschefen synes fästa stora förhoppningar vid aviserade försök att "avskaffa knock-ou-ten som vinnande moment". Det skulle sålunda innebära att den boxare som leder matchen på poäng skulle förklaras vara segrare även om han skulle slås ut genom knock-out. Nu är det så — vilket mycket klart framgår av propositionen — att boxningens hälsovådlighet ingalunda helt kan hänföras till effekten av knock-outslagen. Det speciellt anmärkningsvärda och särskilt alarmerande i den medicinska utredningen

är ju i stället att bestående hjärnskador har kunnat påvisas hos boxare som aldrig blivit slagna knock-out. Många relativt lätta slag mot huvudet har påvisats kunna framkalla hjärnskador av allvarlig karaktär. Att eliminera knock-outen gör därför inte boxningen mindre hälsovådlig. Därtill kommer att det inte låter sig göras att ta bort knock-outen som vinnande moment, något som de hederligaste bland boxningsledarna också vidimerat. Följden av en dylik regeländring skulle självfallet bli att en boxare som vet med sig att han leder matchen inför risken att tappa poängförsprånget låter sig räknas ut, varmed han sålunda är segrare. Vidare skulle i ett sådant fall segraren inte få ställa upp till ny match förrän efter en månads karantän — all boxning av turneringskaraktär skulle med andra ord omöjliggöras. Det är sålunda helt verklighetsfrämmande att laborera med möjligheten att beröva boxningen kronan på verket, knock-outen, den publikdragande specialiteten i denna blodigt brutala hantering.

Kriteriet på en god lagstiftning är bl. a. och i främsta ledet att den genomföres konsekvent och att den sålunda — om den är av strafflagskaraktär — drabbar lika beteenden lika. Det ter sig ur den synpunkten helt oeffterrettligt att kriminalisera boxning om den utövas av vissa kategorier medborgare men inte av andra. Boxningsmisshandeln bör göras till föremål för ingripande från lagstiftarens sida oavsett om de skadebringande och ödesdigra slagen utdelas mot betalning eller av idrottsligt ideella skäl — begreppen idrott och idealitet här insatta i ett sammanhang som är djupt förnedrande för dem båda. Lika beteende bör behandlas lika av lagstiftaren och huvudsakligen av detta skäl — sammantaget med vad vi ovan anfört — anser vi att förbudet mot boxning bort utformas så att all boxning inbegripes däri. Vi understryker med stor skärpa att en klar majoritet inom remissinstanserna uttalat sig för förbud även mot amatörboxningen och att många av dessa remissyttranden måste anses ha en alldeles särskild tyngd. För förbud mot all boxning är riksåklagaren, rikspolisstyrelsen, socialstyrelsen, hovrätten över Skåne och Blekinge, länsstyrelsen i Stockholms län, länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län, polismyndigheten i Stockholm, Svenska läkarsällskapet, Svenska föreningen för psykisk hälsovård och länsläkaren i Göteborgs och Bohus län.

Med återopande av vad vi ovan anfört hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att för sin del som lag om förbud mot boxning antaga det med 2) betecknade förslag här om som finns intaget i Kungl. Maj:ts proposition nr 118 (departementspromemorians förslag).

Stockholm den 15 oktober 1969

Sten Sjöholm (fp)

Bengt Sjönell (cp)

Gördis Hörnlund (s)

Ingrid Sundberg (m)